

Vindecarea lui Naaman (1)

Lepra lui Naaman

Hugo Bouter

© Hugo Bouter, Online începând de la: 26.10.2018, Actualizat: 26.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 5.1

2 Împărați 5.1: Și Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, era un om mare înaintea stăpânului său și mult onorat, pentru că prin el dăduse Domnul eliberare Siriei; dar omul acesta tare și viteaz era lepros.

În această cărticică vrem să studiem din punct de vedere nou-testamental lepra lui Naaman și vindecarea lui. Curățirea lui dă o ilustrare clară despre curățirea unui păcătos de păcate. După o primă cunoaștere a persoanelor principale din acest capitol ne vom preocupa cu întrebarea, de ce lepra este o imagine a păcatului.

Persoanele principale

Această istorie bine cunoscută este un exemplu model pentru o povestire expresivă. Aici sunt prezentate o serie de persoane într-un mod mult mai clar și mai expresiv decât în orice nuvelă fascinantă. Aceasta nu este de mirare, căci este Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și plin de putere. Mai întâi vrem să ne preocupăm cu persoanele principale:

1. Naaman, comandant al armatei siriene: un om foarte onorat și iubit, atât în ochii stăpânului său cât și în ochii subalternilor (2 Împărați 5.1-13). Dar el avea o problemă de nerezolvat: era lepros.
2. O fetiță din Israel. Ea trăia în exil într-o țară străină, însă ea a rămas credincioasă Dumnezeului lui Israel. Ea avea o credință mare și iubea pe vrăjmașii ei (2 Împărați 5.3). Numele ei nu este făcut cunoscut, însă datorită calităților ei spirituale ea este foarte remarcabilă.
3. Împăratul lui Israel. Nici numele lui nu este făcut cunoscut, dar putem presupune că era Ioram, fiul lui Ahab cel rău. El era caracterizat prin necredință, îndoială și neîncredere (2 Împărați 5.7).
4. Profetul Elisei, purtătorul de cuvânt al Dumnezeului cel viu. El este persoana principală în acest capitol. El era cunoscut pentru modestia lui și pentru fermitatea lui atât față de stăpânitorii lui pământești cât și față de slujitorul lui Ghehazi.
5. Ghehazi, slujitorul profetului. El stă în mare contrast față de stăpânul lui prin lăcomia lui, neștiința și caracterul lui lumesc. Pornirile cele mai adânci ale inimii lui au fost date pe față, așa cum mai târziu Iuda a fost dat pe față de Domnul Însuși. Capitolul se încheie așa cum a început: cu un lepros! Lepra lui Naaman va fi pentru totdeauna asupra lui Ghehazi și asupra urmașilor lui (2 Împărați 5.27).

Naaman, comandant al armatei siriene

Naaman era un bărbat foarte respectat și cunoscut. Numele lui înseamnă „grație” sau „drăgălășenie”. Respectul, pe care alții îl aveau față de el, i se putea cuveni prin poziția lui

înnaltă. Atât stăpânul lui cât și slujitorii lui par să fi avut compasiune sinceră față de el (2 Împărați 5.4,5,13). Oricum ar fi, favoarea, pe care el o savura, stătea în legătură cu succesele lui militare, „pentru că prin el dăduse Domnul eliberare Siriei” (versetul 1).

Aceasta este o afirmație foarte semnificativă. Ea arată clar: în realitate Domnul guvernează! Dumnezeu guvernează nu numai asupra poporului Său, ci și asupra națiunilor de pe pământ. Și aceasta este întotdeauna așa, cu toate că deseori guvernarea Sa este de nepătruns și căile Lui sunt de neînțeles. Aceasta este prima lecție, pe care noi o învățăm aici. Dumnezeu nu este un Dumnezeu pentru un anumit loc, un Dumnezeu al munților sau un Dumnezeu al câmpiilor sau al vreunuia din elementele materiale. Așa gândeau păgânii; și așa gândeau și sirienii (1 Împărați 20.23-25). Dar aceasta era o greșală. Dumnezeu este Dumnezeul cel viu, Domnul cerului și al pământului. El ține lumea întreagă în mâinile Sale.

În al doilea rând, El folosește națiunile, dacă este necesar, ca să judece pe poporul Lui. Aram (sirianul) era o astfel de nua de disciplinare în zilele lui Ahab cel rău și a urmașilor lui. Și Asiria, puterea mondială, care s-a ridicat după aceea, va fi aceasta într-o dimensiune mult mai mare (Isaia 10.5). Aram era o amenințare din nord pentru Israel deja din timpul lui Solomon (1 Împărați 11.25). Între cele două state mici nu au avut loc mereu războaie, temporal voiau să încheie acorduri de pace (compară legământul dintre Ahab și Ben Hadad din 1 Împărați 20.34). Relațiile între Siria și Israel din timpul acesta par mai degrabă să fi fost o pace înarmată. Același lucru era și în cazul de aici, căci împăratul lui Israel a văzut în scrisoarea împăratului Siriei un prilej pentru un nou război (2 Împărați 5.7).

Deci Dumnezeu a folosit vrăjmașul din nord ca nua a mâniei Sale. Aram înseamnă „înnalt” sau „înnălțat”. În Aram vedem imaginea lumii ca adversar mândru al poporului lui Dumnezeu – un vrăjmaș convins de aptitudinile lui proprii și care vorbește într-un fel de mulțumire de sine despre posibilitățile lui proprii (compară cu atitudinea lui Naaman din 2 Împărați 5.12).

Când poporul lui Dumnezeu se afla într-o stare rea, el trebuia să sufere o înfrângere în confruntarea cu lumea. Și astăzi este la fel. Suntem noi conștienți de aceasta?

Presupunem că Naaman a biruit efectiv pe Israel, cu toate că nu se spune categoric aceasta. Există o transmitere iudaică interesantă, în care se spune, că Naaman ar fi fost trăgătorul cu arcul pe care împăratul Ahab l-a folosit în bătălia de la Ramot-Galaad (1 Împărați 22.34). Alții gândesc că ar fi fost o victorie a lui Aram asupra Asiriei. Oricum ar fi fost, a doua carte a Împăraților arată clar că Elisei a jucat un rol important în războiul dintre Aram și Israel. Profetul a venit chiar în Damasc și era cu însoțitorii în numirea lui Hazael ca împărat al Aram-ului (2 Împărați 8.7-15). Toate acestea făceau parte din planul lui Dumnezeu, pentru a disciplina pe poporul Său abătut de pe cale și să-l cheme la pocăință.

Naaman, comandantul armatei siriene, era din pricina aceasta un om mare. Fiecare îi era binevoitor. El era chiar o unealtă în mâinile Domnului. Noi am spune, că el a avut succes în orice privință. Dar totul era numai spectacol. Era numai aspectul exterior al vieții lui.

Lepra sa

Naaman avea o problemă ascunsă. Portretul frumos din versetul 1 este distrus prin acel serios „dar”. Se spune într-un mod foarte potrivit „dar ... era lepros”. El avea o boală nevindecabilă, și nimeni nu-l putea ajuta. Este posibil ca boala să fi fost în stadiul incipient, căci versetul 11 vorbește despre „locurile” afectate de pe corpul său. Însă boala se va extinde perfid și va afecta tot mai multe părți ale corpului. Aceasta era o perspectivă îngrozitoare. Ce se va întâmpla cu el? Cum va putea trăi mai departe cu această problemă?

Ce vrea Biblia să spună cu lepra? Se pare că ea era o denumire cuprinzătoare, care se referea și la îmbrăcăminte și casă (Leviticul 13; 14). Unii spun că ea cuprindea toate felurile de eczeme și boli de piele. Însă Legea însăși face aici deja o diferențiere între răul leprei și o „eczemă” (benignă = ușoară) (Leviticul 13.39). Cu privire la om trebuie să ne gândim la lepră, în mod deosebit în cazul lui Naaman și Ghehazi și Maria (Numeri 12). Vedem și alte exemple în viața lui Moise (Exodul 4.6), și împăratul Azaria și Ozia (2 Împărați 5.5; 2 Cronici 26.16-18).

Știm că boala și moartea, suferința și întristarea sunt urmări ale păcatului (Geneza 3.16-19). Relația între păcat și boală este însă o chestiune foarte complexă. Însă în ceea ce privește lepra, se poate spune, că boala aceasta dă o imagine foarte potrivită a păcatului și urmările lui mortale, distrugătoare. Se pot numi următoarele argumente, ca să justificăm aceasta:

1. Lepra era o boală contagioasă, care se răspândea permanent perfid și acoperea tot corpul. Știm că nimic bun nu locuiește în carnea noastră păcătoasă (Romani 7.18).
2. Leprosul era privit ca unul care era mort viu. Aaron a vorbit despre sora lui ca despre „unul născut mort, a cărui carne este pe jumătate putredă” (Numeri 12.12). Ca păcătoși noi suntem morți în greșeli și păcate, și străini de viața lui Dumnezeu (Efeseni 2.1; 4.18). Numai Dumnezeu ne poate face vii (2 Împărați 5.7).
3. Leprosul era privit ca necurat. El trebuia să-și rupă hainele, ca semn al întristării lui, și să strige „Necurat, necurat!” (Leviticul 13.45). În același fel se prinde de noi de la natură necurăția și rușinea păcatului.
4. Leprosul rămânea în afara taberei din cauza necurăției lui, în afara locului unde un Dumnezeu sfânt locuia în mijlocul poporului Său (Leviticul 13.46; Numeri 5.2; 12.14; 2 Împărați 7.3; 2 Cronici 26.21). Odinioară trăiam fără Dumnezeu în lume, înstrăinați de El.
5. Leprosul nu era vindecat de un medic, ci era curățit în prezența unui preot. Curățirea ceremonială pe baza jertfei prescrise (printre altele o jertfă pentru vină și păcat, ca să facă ispășire pentru leprosul vindecat) arăta spre lucrarea lui Hristos. Numai lucrarea Lui răscumpărătoare era în stare să îndepărteze întinarea păcatului. În continuare, ca oameni care au fost curățiți prin moartea Sa, noi umblăm în noul vieții prin puterea învierii Sale. Ungerea cu Duhul Sfânt („untdelemnul”) ne va face capabili s-o facem.

Dacă privim lepra lui Naaman, vedem cu adevărat un tablou despre noi înșine. Oamenii ne pot prețui. Însă în viața fiecăruia este un „dar” serios, problema păcatului. Boala păcatului este lipită de noi și ne ruinează. Noi nu putem rezolva de la noi înșine problema mortală care

ruinează viața noastră. Dar ce este imposibil la om este posibil la Dumnezeu.

Întrebări

- (1) În care din cele cinci persoane principale ale acestei istorisiri recunoști ceva din tine însuți?
- (2) Ești tu cumva o persoană lumească, mândră, ca Naaman?
- (3) Recunoști tu, că din cauza păcatului tău ești bolnav nevindecabil? Recunoști tu că ești rău și pierdut și incapabil să te salvezi pe tine însuți?

Tradus de la: Tradus de la: *Die Heilung Naamans*
Lektionen aus 2 Könige 5, 2004

Traducere: Ion Simionescu